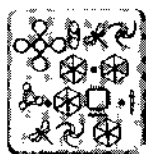

ГЛАВА 1: ПОСТРІЛ У МИНУЛІ

Барселона, Іспанія

«ЩАСЛИВИЙ» — не те слово, яким можна було схарактеризувати охоронця Артеміса Фаула. «Радісний» і «задоволений» теж навряд чи можна

було б застосувати до нього чи до тих, хто перебував поруч. Та й балакучим його важко було назвати, хіба що мова йшла про запасні виходи чи таємну зброю.

Цього самого дня Батлер з Артемісом були в Іспанії, і охоронець-євразієць був навіть похмурішим, ніж зазвичай. Його юний підопічний, як завжди, ускладнював його роботу. Артеміс наполіг, щоб вони стояли на тротуарі барселонської Пасаж де Грасія от уже понад годину під полуденним сонцем, де нечисленні тоненькі деревця аж ніяк не могли захистити їх від спеки та можливих ворогів.

Це була вже четверта незрозуміла подорож за кордон за останні кілька місяців. Спочатку Един-

бург, потім Долина Смерті на американському Заході, після цього виснажливий марш-кидок до напрочуд негостинних теренів Узбекистану. І от тепер Барселона. І все це, щоб дочекатися таємничого незнайомця, який досі не з'явився.

Дивна парочка стояла на людній вулиці. Величезний мускулистий чоловік: за сорок, у костюмі від Гюго Босс, із голоною головою. І тоненький підліток: блідий, чорноволосий, з великими пронизливими вугільно-чорними очима.

— Чому ти весь час крутишся, Батлере? — роздратовано запитав Артеміс. Відповідь на своє запитання він і так знав, але згідно з розрахунками, гість, на якого вони чекали, запізнювався на хвилину, і хлопець дозволив собі виплеснути незадоволення на свого охоронця.

— Ви самі чудово це розумієте, Артемісе, — відповів Батлер. — А раптом десь засів снайпер або причайлася прослушка? Я мушу забезпечити максимальний захист.

Саме зараз Артемісові кортіло продемонструвати свою геніальність. Таке з ним не часто трапляється. І хоча, як на чотирнадцятирічного хлопця, така демонстрація просто вражала, вона дуже дратувала того, кому призначалася.

— По-перше, дуже мало ймовірно, що на мене полює снайпер, — сказав хлопець. — Я ліквідував вісімдесят відсотків своїх нелегальних справ і перекинув

капітал на інші напрочуд прибуткові справи. По-друге, якби хтось і захотів нас прослуховувати, йому б скоро довелося вимикати обладнання і йти додому, бо третій гудзик на твоєму піджаку випромінює імпульси солініума, що видаляє записи з будь-якої плівки, людської чи ельфійської.

Батлер провів очима пару, зачаровану Іспанією і юним коханням. У чоловіка на шиї висіла відеокамера. Батлер винувато торкнувся пальцем третього гудзика.

— Ми могли зіпсувати декому відео з медового місяця,— погодився він.

Артемід знизав плечима.

— Невелика ціна за мою безпеку.

— А чи є третій пункт? — невинно поцікавився Батлер.

— Так,— кивнув Артемід. Той, на кого вони чекали, досі не з'явився.— Я хотів сказати, що якби снайпер і був десь на даху, то лише на тому будинку, що позаду нас. Тож ти маєш стояти у мене за спиною.

Батлер був найкращим серед охоронців, але навіть він не зміг би на сто відсотків точно сказати, на якому з дахів може перебувати потенційний убивця.

— Добре. Розкажіть, чому ви так вважаєте. Я ж знаю, що вам кортить це зробити.

— Гаразд, коли вже ти просиш. Жоден снайпер не розташувався б на даху Каса Міла, що на тому боці

вулиці, оскільки будинок відкритий для публіки і камери зафіксували б, коли він прийшов і пішов.

— Він або вона,— виправив Батлер.— Сьогодні снайпери переважно жінки.

— Він або вона,— виправився Артеміс.— Два будинки праворуч прикриті деревами, тож турбуватися не треба.

— Так. Продовжуйте.

— Будівля ліворуч за нами — фінансові заклади з наліпками «Під охороною» на вікнах. А професіонали намагаються уникати будь-якої конфронтації, якщо їм за це не заплатили.

Батлер кивнув. Саме так.

— Отже, я роблю логічний висновок, що наш уявлюваний снайпер обрав би чотириповерхову конструкцію за нами. Це житловий будинок, тож зайти туди дуже просто. З даху він чи вона може вести прицільну стрільбу, охорона погана, а скоріше, її немає зовсім.

Батлер гмикнув. Може, Артеміс має рацію. Але у грі на захист «можливо» не так заспокоює, як бро-нежилет.

— Можливо, ви маєте рацію,— визнав охоронець.— Але це якщо снайпер такий же розумний, як і ви.

— Слушне зауваження,— кивнув Артеміс.

— І мені здається, що ви можете добрати переконливих аргументів до будь-якого з будинків. Вибрали це, щоб я не заважав вам дивитися в той бік,

